

Domssöndagen i nådens år 2021- Åke Malander

Tekster: Introitus Psalm 50, GT Dan 7:9-14, Ep 2 Tess 1:1-10, Ev Matt 25:31-46

Idag på Domssöndagen inleder vi i Jesu namn med att be ur en gammal psalm: *Milde Jesu, minns: för mina Synder gick du till din pina; Skjut ej bort mig från de dina. Trött du vandrat vägar vida Korsets kamp för mig att strida, Att jag skulle nåd förbida. Du som hämnar kränkta lagen, Låt min skuld från mig bli tagen, Innan domens stund är slagen. När du synderskan benådar Och till rövarn huldrikt skådar, Tröst och hopp du mig ock båd.*

Idag är det alltså Domssöndagen, kyrkoårets sista söndag, med temat: ”Kristi återkomst och den yttersta domen”. Kyrkoåret med sin rad av söndagar och högtider ansluter till och aktualiserar de olika händelserna i frälsningshistorien och framför allt i Jesu liv. Nu vid kyrkoårets slut riktas vår uppmärksamhet mot hela världshistoriens slut och vi påminns om att världen inte bara hade en första dag utan att hela skapelsen, hela den nuvarande tidsåldern kommer att ha en sista dag. Den dagen och vad den innebär vill Domssöndagen lyfta fram, därför har den här söndagen en dubbel framtoning: *De trogna till tröst, Med svidande styng i de otrognas bröst.*

Själva namnet, Domssöndagen, riskerar att leda till ett ensidigt fokuserande på domsperspektivet. Så var det t.ex. i 1942 års svenska evangeliebok, där var det föreskrivet inte bara violett utan även 2:a serien och litanian; där var temat enbart ”Yttersta domen” och en tung botstämning vilade då över dagen. Å andra sidan, när man idag har enbart temat ”Kristi återkomst” får man inte heller med helheten och kan lätt försvaga allvarssidan av Domssöndagens budskap till oss. Kristus kommer på den dagen att säga både och, både ”Kom, ni min Faders välsignade” och ”Gå bort ifrån mig, ni förbannade”.

Världshistoriens sista dag En Upprättelsens dag och en Domens dag

Låt oss allra först erinra oss det yttre skeendet: då samlas alla människor inför Människosonens härlighets tron, både de som då lever här på jorden och de oräkneligt många som ligger i gravarna. Med sitt allmaktensord befäller han alla döda, både troende och otroende, att stå upp ur sina gravar och träda fram inför Honom som är både världens Frälsare och världens Domare.

Den dagen är Jesu lärjungars, Kristi Kyrkas efterlängtnade dag. Den dag som Kyrkan under århundradenas gång sett fram emot och bett om: ”Amen, kom, Herre Jesus!” Domssöndagen kan för Jesu lärjungar inte gärna ha en tung och dyster framtoning. Vår käre Herre och Frälsare, Jesus Kristus, kommer *i sin härlighet* och alla änglar med honom och liksom änglakörens lovsång hördes vid Jesu födelse, redan när han kom i ringhet, så genljuder nu, på den här dagen, alla himlarymderna av änglarnas jubelsång.

När Jesus vandrade omkring här på jorden var hans härlighet, Människosonens gudomliga härlighet, fördold (förutom att den glimmade till vid några tillfällen, t.ex. på förklaringsberget). På ett liknande sätt är hans Kyrkas härlighet fördold här i tiden, så länge hon är här i världen. Jesu lärjungar tillhör visserligen det rike som inte är av denna världen, men de lever dock mitt i världen och här har de det ofta trångt och möter motstånd och får inte sällan leva under betryck och stundom ren förföljelse. Så har det varit från Kyrkans första tid och är så än idag och det verkar dessutom tillta ju närmare sluttiden vi kommer. Här på jorden är hon den lidande och stridande Kyrkan. De kristna lider inte bara under den yttre, brutala kommunistiska och islamistiska förföljelsen utan även och inte minst under den massiva ateistiska propaganda som genomsyrar hela västvärlden – och som även tränger in i de kristna kyrkorna. När nu situationen för Kristi Kyrka tycks bli bara allt värre, så glöm inte, kära kristna vänner, vad Jesus säger: *”Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning.”* Hör: ”er förlossning”, Domssöndagen förkunnar för de kristna befrielsen, upprättelsens stora dag, Kyrkans härlighet blir uppenbar, en skara så stor att ingen kan räkna den träder fram inför Domaren. Samtidigt träder också en annan skara fram, ja alla människor är nu samlade inför Människosonen. Där står martyrernas stora skara, de som beseglade sitt vittnesbörd med sitt blod och där står även alla de som utgjutit martyrernas blod.

Nu delas mänskligheten upp i två grupper och nu håller Jesus den yttersta domen, den sista och slutgiltiga domen, någon mer dom eller någon ändring kommer aldrig i evighet att ske. Men Jesus inte bara avkunnar sin dom, den fullkomliga, den absolut rättvisa domen, han kallar även fram vittnen, de gärningar som gjorts eller icke gjorts. Men det är inte gärningar i största allmänhet och det är inga självvalda fromhetsövningar; det är kort och gott trons gärningar, Andens frukt. Därför är det också betecknande att när Anden har uppväckt tron och utfört sitt verk i människan är hon inte medveten om några egna goda gärningar, ja vi hör att hon blir förvånad när hon får höra att hon gjort något gott värt att omnämnas: "Herre, när såg vi dig ..." Dessa har inte levat under lagen utan under nåden och "de kommer inte inför domen utan har övergått från döden till livet" och får gå in i det rike som stått färdigt åt dem från världens begynnelse – det var inte deras egna gärningar eller ens deras tro och fromhet som hade berett detta rum åt dem, deras salighet hade Gud av evighet berett. De andra däremot som kom i sina egna gärningar, de hade försvarstal att komma med: "När såg vi dig ... och kom inte till din hjälp?" Dessa hade levat under lagen, men lagen kan inte ge något nytt liv och uppväcka någon kristen kärlek och barmhärtighet; deras gärningar var inte ett utflöde av Andens nya liv utan bara det gamla livets uppputsade fasad. Här påminns vi om förmaningarna från Jakobs brev, att tron utan gärningar är död och att en sådan tro inte kan frälsa någon. Därför står de nakna inför Domaren och får höra de fasansfulla orden: "Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar". Beredd åt djävulen och hans änglar! Den platsen var aldrig avsedd för någon enda människa; Gud vill att alla människor ska bli frälsta, Jesu blod har runnit för alla människor även för dessa fördömda, ja Gud har gjort allt, kallat och inbjudit alla att komma – men som Jesus sa: "Ni ville inte". I de få orden ligger hela deras tragiska slut. De bär själva skulden till sin eviga olycka. Några av dem måste nog fråga sig: hur kunde vi vara så blinda, så dumma, vi hade ju allt som behövdes ibland oss, vi såg kyrkor, vi hörde kyrkklockor men vi lyssnade inte, vi gick inte dit, vi kanske hade en bibel hemma som vi aldrig slog upp och läste i, vi trodde inte, vi ville inte tro.

På den här dagen visar sig det som vårt förnuft har svårt att få att gå ihop: När en människa blir salig är det helt och hållet Guds verk och inte till någon del människans egen förtjänst, om däremot en människa går förlorad är det helt och hållet genom hennes eget förvållande och ingenting från Guds sida. Detta må verka ologiskt men det är vad Guds Ord omvittnar, och det är viktigt att vi håller fast vid detta, annars smyger sig lätt den tanken in att människan också, å sin sida, ska bidra med sin del inför frälsningen. Ger vi rum åt sådana föreställningar då, mina vänner, har vi satt vår fot på lagens väg och den leder till att vi på den dagen kommer att finna oss stående på den vänstra sidan – må Gud i sin stora nåd bevara oss från den vägen!

Nu återstår då för oss alla inför Domssöndagens evighetsallvarliga budskap den fråga som en gammal katekes ställde: "Huru skall en bereda sig till domen?" Är du beredd inför den dagen? Hur ska du bereda dig? Man bör väl allvarligt rannsaka sig! Jodå, men se, när du ärligt och allvarligt rannsakar dig själv, då kommer du att finna att det finns ingenting, absolut ingenting hos dig själv som gör att du skulle kunna bestå inför domen. Syndafallets skada sitter så djupt i oss alla att vi i oss själva är hopplöst förlorade. Men vem kan då bli frälst? Jesus svarar: "*För människor är det omöjligt, men för Gud är allting möjligt*". Och se: "*Så älskade Gud världen att han utgav sin Enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska förgås utan ha evigt liv.*" Och han betygar: "*Amen, amen jag säger er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet.*"

På den grunden, och endast på den grunden kan vi med trons glädje och förtröstan gå Domaren till mötes.

Amen.